

ΩΡΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι άνοικτώ.

Ο Ρωμής την έβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς άνέχωμαι,
μοναχά 'στὰς 'Επαρχίας — και 'στò 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στò χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῶς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' εμέ.
Μές' στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμής μας μιὰ δεκάρα.

Έννέα 'Ιουλίου
και λύσσα τού ήλίου.

Διακόσα δεκατέσσερα κρατώ
και τούς γνωστούς κι' άγνώστους χαιρετώ.

Σᾶς αποχαιρετώ
και τὰ χαρτιά πετώ.

Ευδαιμονείτε, άγνωστοι και σεις γνωστοί μου φίλοι,
σᾶς χαιρετώ γλυκά γλυκά και σᾶς φιλώ 'στὰ χείλη.
Θά σᾶς αφήσῃ ο Ρωμῆς για ένα μήνα πάλι,
γιατί κουρκοῦτι έγινε τò κλούβριο μου κεφάλι,
δνοῦς μου έσταμ άτῃσε, δέν ξέρω τί νά γράψω,
κι' από τήν ζέστη τήν πολλή μου έρχεται ν' ανάψω.

—*

Έκει πού οίστρος έξαφνα τήν πένα μου φτερόνει
κι' εγώ κτυπώ τήν κουτρα μου για στίχους εις τόν τοίχο,
άμέσως λίβας φλογερὸς τὰ μούτρα μου πυρόνει
κι' άρπάζει κάθε μέτρο μου, κι' άρπάζει κάθε στίχο,
κι' άπάνω 'στò τραπέζι μου μ' άφιν' ήμιθανή,
κι' εγώ φωνάζω τò 'Η λ ι λ α μ α σ α β α χ θ α ν ι.

—*

Παντού φωτιά, παντού βρασμός και τῆς κοιλιᾶς γουρ-
και ριπιτίδι μπόλικο και κρυεραῖς λιγούραις. [γούραις
Οὐτ' έχει ὄρεξι κανείς για σοβαρά κι' άστεία,
διότι φοῦρνος έγινε τών φώτων ή έστία
κι' ή κάμινος κατήντησε τών παιδων τών έπτά,
και, ὅπερ καυστικώτερον, δέν έχομεν λεπτά.

—*

Τᾶμπέλια ξεεράθηκαν, 'ψηθήκαν ή σταφίδες,
κι' από τή θάλασσα πετοῦν ψηταῖς ή σιναγρίδες.
'Αν σου κατέβῃ, Πλαστοουργέ, τόν κόσμο νά χαλάσῃς,
μή μᾶς παιδεύῃς τόσο πιὰ και μή μᾶς φήνῃς έτσι....
αὐτῇ δέν λέγεται ζωή, αὐτῇ δέν είναι πλάσις,
κι' εγώ κοντεύω νά γενῶ τῆς σούβλας κοκορέται.

—*

Γι' αὐτὰ λοιπὸν σᾶς παραιτῶ για ένα μήνα πάλι
ὡς νά συνέλθῃ δπωσοῦν τò κούφιο μου κεφάλι.
'Αν δέ 'στὴν άπουσίαν μου Ρωμῆοι φυτρώσουν νέοι,
μονοί, μισοί, μισοί μισῶν, και ἄλλα κλάσματα μου,
'δικούς μου μὴν τούς πάρετε, καλοί μου 'Αθηναῖοι,
γιατί εγώ δέν 'βρίσκομαι καθόλου 'στὰ σωστά μου.

—*

Πιστεύων ο καθένας σᾶς πῶς θά με συγχωρήσῃ
πετώ και τò κονδύλι μου και τών χαρτιῶν τήν σίβα
ὡς πού από τò Μονάχον κι' ο Δήμαρχος γυρίσῃ
και μᾶς γλυτώσῃ απ' αὐτὸν τόν κακοήθη λίβα,
και μ' ὅλους τούς Συμβούλους του τὸν στείλῃ εκεί πέρα
πού ήλιος φήγει τὸ φῶς και νύκτα και ήμέρα.

—*—*—*

Εἰς τὸν Διάδοχον τῆς Σαξωνίας
καὶ ἄνδρα κράτιστον τῆς Γερμανίας.

Α'.

Βερνάρδε τοῦ Σάξ—Μάινιγεν καὶ Πρίγκηψ σεβαστέ,
φιλέλλην ἑλληνόγλωσσε καὶ ἄνθρωπε σωστέ,
ἂν κι' ἐκ τῆς ζέστης τῆς πολλῆς τὰ ἔχω σὰν χαμένα,
ἐν τούτοις σὰς εὐχαριστῶ ἐκ μέσης μου καρδίας,
διότι εὐδοκήσατε νὰ στείλετε κι' ἐμένα
μετάφρασιν τῆς θαυμαστῆς τοῦ Σίλλερ τραγωδίας
μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν εἰς στίχους ἀφελείς,
ὡς δειγματι εὐνοίας ὑψηλῆς.

«Στὸν ξακουμένον κι' εὐφυᾶ συντάκτην τοῦ Ρωμηοῦ
μὲ χίλια χαιρετίσματα ἐκ τοῦ Μεταφραστοῦ.»

Ὁ Πρίγκηψ Ὑψηλότατε, εὐχαριστῶ πολὺ,
διότι σὰς ἐκάπνισε σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
νὰ γράψετε ἓνα δίστιχο καὶ γιὰ τὸν Φασουλῆ,
ποῦ πίνει τῆς Χελιδονοῦς τὰ θάνατο νερό,
καὶ τὸ μῆαλό του ἔγινε σὰν τὸ ξερὸ σφουγγάρι
καὶ βλέπει πῶς ἀχνίζωντας πηγαίνει τὸ φεγγάρι.

Ἐν τούτοις, Ὑψηλότατε, ἂν ὅτῃν κλεινὴν Ἑλλάδα
ὑπάρχουν μόνον ἄνθρωποι μὲ γνῶσιν κι' ἐξυπνάδα
καὶ ὁ καθείς στὸ πνεῦμα του μεγάλῃ ἔχει πίστιν,
ἐγὼ δὲν ἔχω δι' αὐτὸ ἰδεᾶν ἐλαχίστην,
κι' ἂν εἶμαι βλάξ ἢ ἐξυπνος καθόλου δὲν μὲ μέλει,
ἀφίνω δὲ τὸ πνεῦμα μου νὰ εἶναι ὅ,τι θέλει.

Ἐδῶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι πραγματικῶς μεγάλοι
κι' εἰς τοῦτο τὸ ἀκράτητον τῆς πάνσοφας ρεῦμα
ὁ ἐκυτὸς μου ἤρchiσε σπουδαίως ν' ἀμφιδάλλῃ
ἂν κρύπτῃ τὸ κρανίον μου ἐλάχιστόν τι πνεῦμα.

Καὶ ἂν ἐσεῖς μοῦ λέγετε πῶς ἔχω κάπως νοῦν,
ὁ λόγος σας, ὦ πρίγκηψ μου, εἰς τοῦ θεοῦ ταῦτέ,
γιατὶ ἐδῶ ποῦ πάνσοφα καὶ τᾶλογα περνοῦν
εἶναι φρικτὸν οἱ ἄνθρωποι νὰ φαίνονται καυτοί.

Καὶ ὅμως ἔπρεπε κι' ἐγὼ νὰ κάνω τὸν μεγάλο,
χωρὶς γιὰ τὸ κεφάλι μου καθόλου ν' ἀμφιδάλλω,
ἀφοῦ καλοῦμαι πρὸ πολλοῦ τοῦ Ἀστέος δημότης,
τὸ τῆς σοφίας ἔδαφος πατῶν τε καὶ λιπαίνων,
καί, ὅπερ σπουδαιότερον, τοῦ ἀργυροῦ ἱππότης,
κι' ἀπεριφθὲς φιλόλογος μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Β'.

Τὴν τοῦ Φιέσκου γλαφυρὰν μετάφρασίν σας εἶδα
κι' ἠπτόρησα πραγματικῶς πῶς εἶναι δυνατόν
εἰς πρίγκηψ Ὑψηλότατος νὰ ἔχῃ τέτοια βίδα
νὰ μεταφράσῃ δράματα καὶ στίχους ποιητῶν,
ἐνθ' ἐδῶ τοὺς βασιλεῖς καὶ πάντας τοὺς ἐν τέλει
γιὰ τέτοια κουρουφέξαλα καθόλου δὲν τοὺς μέλει.

Εἰς πρίγκηψ Ὑψηλότατος νὰ μεταφράσῃ στίχους,
νὰ ἐντυφᾷ εἰς τῶν Μουσῶν τοὺς φθόγγους καὶ τοὺς ἤχους,
νὰ τοῦ ἀρέσουν αἱ σεμναὶ τῆς Μνημοσύνης κόραι,
καὶ νὰ περνοῦν μὲ γράμματα τοῦ Πρίγκηπος αἱ ὥραι.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κανενὸς ὁ νοῦς δὲν τὸ χωρεῖ,
καὶ ὁ Ρωμηὸς ἐξίσταται καὶ χάσκων ἀπορεῖ.

Περιφρονεῖτε τῆς ζωῆς τοσαύτας ἡδονάς
καὶ τῆς σοφίας γίνεσθε καὶ τῶν γραμμάτων μύσται,
κι' ἀφίνοντες τοὺς τίτλους σας καὶ τὰς περγαμῆνας
σπουδάζετε καὶ τέλειοι νὰ εἰσθε ξυλοσχίσται.
Πᾶν ἔργον, πᾶσα μάθησις ἢ ἀληθὴς τρυφή σας
καὶ σύμβολον τοῦ γένους σας καὶ τῆς ἀντροπῆς σας.

Ὅταν δ' ἀκούσετε βοὴν καὶ τοῦ πολέμου κτύπον
γελῶντες ἀναδύνετε τὸν δασυχαίτην ἵππον,
ἀτρόμητοι δὲ ρίπτεσθε εἰς τῶν λογγῶν τὰ πλῆθη
καὶ ἀλκιμα προτείνετε πρὸς πόλεμον τὰ στήθη,
καὶ πρῶτοι ὄλων μάχεσθε μὲ κεραυνοὺς Τιτάνων,
χωρὶς ποτὲ νὰ ἔχετε ἀξίωσιν στεφάνων.

Ὅταν δ' εἰρήνην μειδᾷ καλῶν ἐργάται εἰσθε
κι' εἰς τοῦ Ρωμαίου Κάτωνος τὴν ἀρετὴν ἀσκεῖσθε,
κι' αὐξάνεσθε εἰς σώματος καὶ διανοίας ρώμην
κι' εἰς τὰς Αὐλὰς σας δέχεσθε τοὺς μουσηγέτας ὄλους,
καὶ ψάλλουν οἱ Ἀπόλλωνες μὲ τὴν ἐκνήν των κόμην
κι' εὐστέφανα Διόνυσοι μὲ Βάκχας νυκτιπέλους.

Τ' Ἀνάκτορά σας τέμενος καὶ κόσμος διανοίας,
ἐνδαιτυμένα σοφῶν καὶ οἴκος ἀρμονίας.
Εἰς παραδόσεις τέρπεσθε τῶν εὐκλειῶν προπάππων,
μὲ φιλοσόφων ὄνειρα καὶ ἀναμνήσεις ζῆτε,
καὶ εἶναι φίλος σας στενὸς πᾶς τῶν Μουσῶν θεράπων
καὶ ὅχ' οἱ ρυπαρότεροι τῆς Μπόρσας Τραπεζίται.

Γ'.

Ὁ πρίγκηψ, σὰς εὐχαριστῶ ἐκ μέσης μου καὶ πάλιν
δι' ὅσην μοῦ ἐδείξατε ἐκτίμησιν μεγάλῃν.
Καὶ τώρα, Ὑψηλότατε, ὁ πρῶτος μυιογράφτης
καταφιλεῖ τὰς χεῖρας σας καὶ σκύπτει ἐμπροστὰ σας,
καθόσον ἢ μετάφρασις τῆς τραγωδίας ταύτης
ὕψηλότεραν ἔκαμε τὴν Ὑψηλότητά σας.

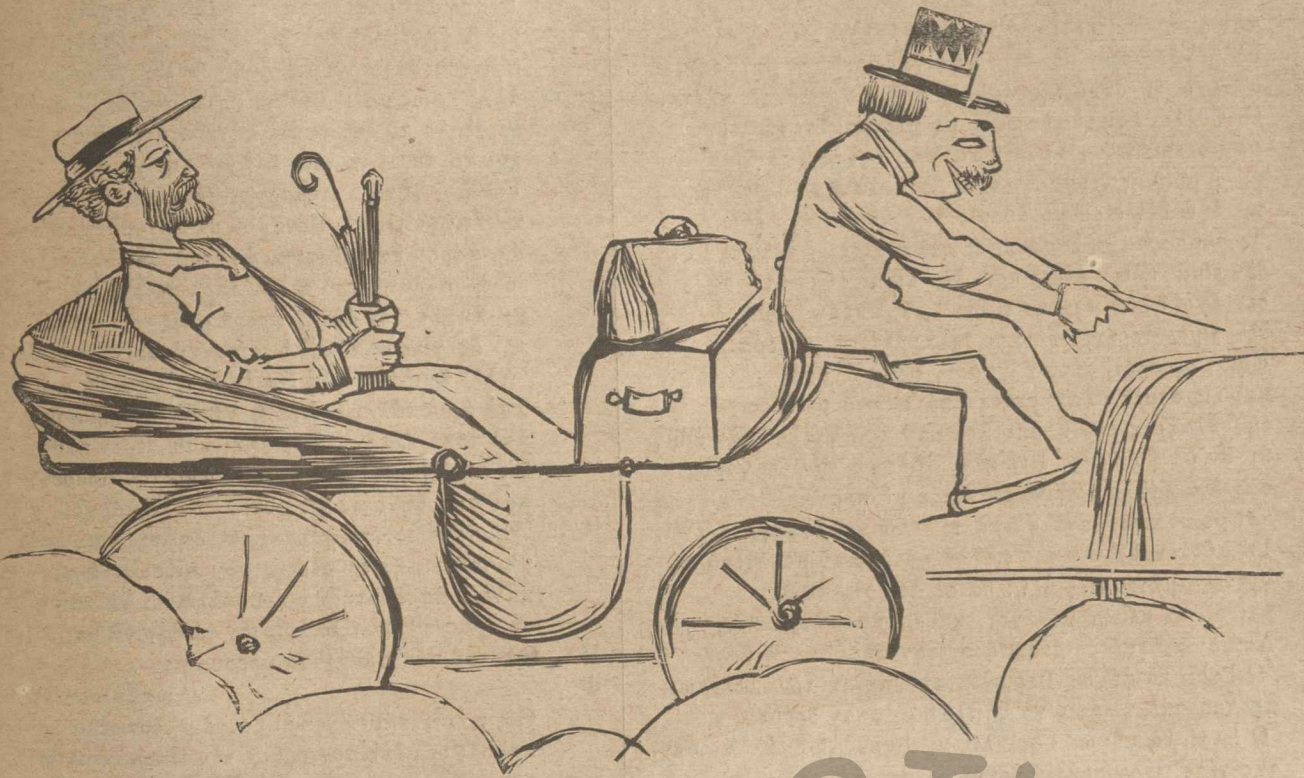
Προβαίνετε εἰς τὴν σπουδὴν μὲ θαρραλέον βῆμα
κι' ἀκάματοι διδάσκεσθε τὸν λόγον τῶν Ἑλλήνων,
ἀναφωνοῦντες τὸ χρυσοῦν τοῦ Παρμενίδου ῥῆμα:
«νοῦς ὁ τὸ πᾶν διακοσμοῦν, νοῦς ὁ τὸ πᾶν καλλύνων.»

Ἄν δὲ δὲν σὰς ἀπῆντησα ὀλίγον ἐνωρὶς
ἂς τύχω τῆς συγγνώμης σας

Γεώργιος Σουρῆς.

Νοικιάζεται τοῦ Νοταρᾶ τὸ σπῆτι τὸ γνωστό,
εἰς ὅλα του εὐρύχωρο, εἰς ὅλα του σωστό,
ποῦ εἶχε τὴν τιμὴν νὰ ὀρῇ πολλοὺς ἐκ τῶν ἐν τέλει
καὶ ἦτο τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου ἢ κυφελῆ,
καὶ ρήτορες ἠκούσθησαν καὶ λόγοι περισσοί,
καὶ ὅτῃν Χρυσοσπηλιώτισσα εὐρίσκεται καρσί.
Κι' ὅποιος ζητεῖ ἀρχοντικὸ καὶ σπῆτι μὴ φορᾷ,
ἂς τρέξῃ ῥήγορα γι' αὐτὸ νὰ ὀρῇ τὸν Νοταρᾶ.

Ὁρα καλὴ, κύρ Δήμαρχε, κι' ἐκεῖ ὅπου θὰ πᾶς
νὰ μᾶς θυμᾶσαι κάποτε καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾶς.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Φωτιὰ ἐπάνω ὅτῃ φωτιὰ, καμίνι ὅτῃ καμίνι,
τελείωσαν τὰ φέμματα, ρουθοῦν δὲν θὰ μείνῃ.
Βρασμός, σεισμός, ἡλιασμός . . .
Σκασμός, μωρὲ μουρμούρη.
Φ.—Αὐτὸς ὁ λίδας, Περικλῆ, μοῦ ἔκαψε τὴ μούρη.
Φ.—Μὰ τί ἀέρας, Φασουλῆ! . . πᾶσαν ζῶν θὰ φθείρῃ.
Φ.—Θαρρεῖς πῶς βγαίνει, Περικλῆ, ἀπὸ καθουρδιστήρι,

καὶ τώρα εἰμφορεῖς νὰ λὲς καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
πῶς καπνᾷς ἀληθινὰ καθουρδιστὸν ἀέρα.
Π.—Ἀλήθεια λές, βρε Φασουλῆ . . .
Φ.—Θεοῦλη μου, τί λίδας!
καταφλογίζει μέγα καὶ δρόμους καὶ καλύδας,
καὶ ὅπου πᾶω, Περικλῆ, μὲ στρόνει ὅτῃ κυνήγι,
μὲ κατακαίει σύσσωμον, μὲ τσουρουφλᾷ, μὲ πνίγει,
μοῦ ξεδιδώνει τὸ μῆαλό, μ' ἀνάθει τὰ καντύλια,
καὶ σὶ πλανῆται γύρω μου γυρίζουν σὰν σφοντύλια.
'Αφ' ὅσ' ἀκούω ὅτε γυρῶ ἔμπροστά μου νὰ καταλάδω,
ὅπου πηγαίνω καλοῦμαι, ὅπου σταθῶ ἀνάδω,
στραγγιλῶ, σκαδῶ, μαίνομαι, δὲν εἶμαι ὅτῃ σωστά μου,
ὁ λίδας ἂν' ὀπίσω μου, ὁ λίδας κι' ἐμπροστά μου.
Βρε λίδας, ξεφορτώσου μας, βρε λίδας, μὴ μᾶς πνίγῃς,
βρε λίδας, σὲ παρακαλῶ ἐξ Ἀθηνῶν νὰ φύγῃς,
ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔρχεται σφοδρότερος ἀκόμα,
καὶ καίει κάθε μάρμαρο καὶ καίει κάθε γῶμα,
καὶ μόλις στρέψω ἂν' ἐδῶ τὸ δόλιο μου κεφάλι
μοῦ καίει τὸν μάγουλό μου σὰν μὴ φωτιὰ μεγάλη,
καὶ μόλις στρέψω ἂν' ἐκεῖ μοῦ καίει καὶ τὸ ἄλλο,
καὶ μοναχὸς δαγκάνομαι τὴ λύσσα μου νὰ βγάλω.

Δὲν ξέρω τί μευ γίνεται, δὲν ξέρω ποῦ νὰ φύγω,
πέρνω λαγκάδια καὶ βουνὰ γιὰ ν' ἀναπνεύσω ἄλγος,
μὰ καίνε δέντρα καὶ κλαδιὰ καὶ τοῦ γιγαλεῦ τὰ φύκια,
καὶ πέφτουν ἀπ' ἐπάνω μευ σκασμένα τὰ τζίτζικιο.
Φοβοῦμαι τὴν ἀνάφλεξιν, φοβοῦμαι καὶ τὴν λύσσαν . .
καὶ ἂν αὐτὰ, βρὲ Περικλῆ, τὰ βάσανά μευ ᾔσαν,
θὰ ἡὺχαρίστουν τὸν θεὸν ἰῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
μὰ ἔχω κι' ἄλλα πῶς πολλὰ, ποῦ εἶναι νὰ τὰ χάσῃς.
Οἱ φύλλοι καὶ εἰ κώνωπες μὲ πεινασμένον βλέμμα
μὲ πολεμοῦν νυχήμερὲν καὶ μευ ροφoῦν τὸ αἷμα,
κι' ἡ μυῖγαις ζευγαρόνονται 'στὴ μύτη μευ ἀπάνω,
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω μὲ αὐταῖς τί διάβολο νὰ κάνω.
Τί συμφορὰ, τί βάσανα, τί φοῦρνος εἶν' ἐκεῖνος ! . .
δὲν εἶμαι πλέον ἄνθρωπος, δὲν εἶμαι οὔτε κτῆνος,
δὲν ἔχω πλέον αἰσθῆσιν, δὲν ἔχω πλέον σῶμα,
δὲν εἶμαι ἄρρηγ, θηλυκὲς κι' οὐδέτερος ἀκόμα.
Εἶμαι ρευστόν, ἀέριον, ὕγρὸν, πικρὸν ἀέρος,
καὶ εἰς ἀτμὲς πλανώμενος ἐπάνω τοῦ αἰθέρος,
εἶμ' ἐλαφρὸς σὰν πούπουλο, σὰν τοῦ γιγαλεῦ τὴν ἄμμο,
κι' ἂν μὲ φυσήσῃς, Περικλῆ, ἀμέσως πέφτω χάμω,
σὰν ἓνα φύλλο κίτρινο δ' ἀνεμος μὲ πέρνει
καὶ μὲ σηκώνει 'στὰ φτερά κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ φέρνει.
Γι' αὐτὰ καὶ ἄλλα πῶς πολλὰ μὲ λύπην μευ μεγάλην
γιὰ ἓνα μῆνα, Περικλῆ, θὰ σὲ ἀφήσω πάλιν,
καὶ οὐ θὰ μείνῃς μοναχός, καθὼς καταλαμβάνεις . . .

Π.— Δοιπὲν κι' ἐφέτος σκέπτεσαι τὸν πλοῦσιο νὰ κάνῃς;
Φ.— ὦ ! ναί, θὰ φύγω, Περικλῆ, τὴν πόλιν τῶν Σοδόμεων,
προτοῦ ἀπὸ ἡλίαςιν νὰ ξαπλωθῶ 'στὲν δρέμον.
ὦ ! ναί, θὰ φύγω, Περικλῆ, κι' ἔπου μὲ βγάλ' ἡ τύχη..
τῆς νέας Ἱερουσαλὴμ κρημνίζονται τὰ τεῖχη,
ἀπὸ καπνὸν ἐθόλωσε τῶν οὐρανῶν ὁ θόλος,
καὶ τῆς ἡμέρας ὁ ἀσιτῆρ ἐπορφυρώθη ὄλος.
Ἰδέ, ἰδέ, βρὲ Περικλῆ . . .

Π.— Τὰ βλέπω, βρέ κενέφη...

Φ.—Φωτιά ἔστι δέον. Π. —

Φ.—Φωτῖα ὅσα δάση, Περικλῆ, καὶ εἰς πᾶσαν γῆς γωνίαν,
καὶ ἐκάθῃ ἐν Ἠφαίστειον εἰς τὴν Ἰαπωνίαν,
καὶ ὡς ἐδῶ πέρα ἔψαθας ἢ λάβας τοῦ κρατῆρος...

Π.—Τί θὰ τραβήξῃς, ἄθλιε ἱππότα τοῦ Σωτῆρος!

Φ.—Ὠ! ὦ! δεινὰ δεινῶν, φωνάζω πρὸς τὸν Πλάτωνα! ὦ! τί θανάτους βλέπομεν ἐμπρὸς μᾶς καθ' ἑκάστην.

Ἰδὲ!... Ἰδὲ!... Ἐπαλόνονται οἱ ἄνθρωποι τοὺς δρόμους.
Ἀνεστραμμένους θεωρῶ τῆς φύσεως τοὺς νόμους...

Θαρρεῖς πῶς κάνουν χωρατὰ μὲ τὰ ξαπλώματά των,
καὶ ὁμοῦ, φίλε Περικλῆ, πεθαίνουν ὅσα σωστά των.
Κὰν δὲ λάβῃ τοὺς ἀπ' αὐτῶν

Κὰν δῖψα τοὺς ἀπέθανε, καὶ τῶρος, καὶ χολέρα,
καὶ πονηρὸν μικροῦτον χρυμμένον ἴσταν ἄερα,
καὶ ἄλλους τοὺς ἀνθρώπους.

κἂν ἥλιος τοὺς ἐκτύπησε, κατένας δὲν εἰξεύρει,
κτ' οὐδὲ δ' Πύρλας εἰμφορεῖ ἐξήλθῃσι νά εὕρῃ.
Κτ' ἐνῶ χυμῶσι, εἰς αὐτὴν ἔλθῃσι, καὶ

Κι' ἐνὸς καμπόσου ἔξαφνα τὰ κῶλα των τιγάζουν
οἱ ἄλλοι πάλι γιὰ νερὸ νυχθημερὸν φωνάζουν,
καὶ κάθε τόσο βοᾶνε καὶ ἄλλοι.

καὶ κάθε τόσο βρῖσκονται ὅτην γῆν τῶν Ἀθηναίων
ὕδραγωγεῖα, φρέατα, πηγαὶ ὕδατων νέων.

ἄλλ' ὅμως μόλις, Περικλῆ, ὁ Δῆμαρχος κινήσῃ
 νὰ ἐξετάσῃ τὸς πηγάς ἐν τῷσιν συγκινήσει,
 κάθε πηγάδι χάνεται καὶ τὸ νερὸ στερεθεῖ.
 καὶ ἀρχίζει πάλι ὁ καθεὶς νερὸ νὰ τοῦ γυρεύῃ.
 Κι' ἐγὼ προχθὲς εἰς τὸν Τρεῖλὸ μόνάχου μου
 καὶ ἀνάμεσα σὲ δρὸ βουνὰ πολὺ νερὸ εὗρηκα,
 καὶ τοῦ Δημάρχου ἐγραψα νάλθῃ νὰ τὸ κυττάξῃ
 ἄλλ' ὅμως μόλις ἔφθασε ὁ Δῆμαρχος μ' ἄμειβε
 ἐομιζανε τὰ δρὸ βουνὰ τὰναθεματισμένα
 καὶ τὸ ἀθάνατο νερὸ ἐπῆγε 'στὰ χαμένα.
 Γιὰ ὅλ' αὐτὰ ὁ Δῆμαρχος δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ
 καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ Μόναχον μὲ ἀργυρὸ στεφάνι
 ὡς φόρον ἐκτιμήσεως, ἀγάπης καὶ λατρείας
 'στὴν μνήμην τοῦ φιλέλληπος ἀνδρὸς τῆς Βασιλείας
 καὶ ἐπῆρε τὸν Καλλιφρονά μαζὶ τοῦ καὶ τὸν Ψύλλα
 καὶ ἄς γίνουν ὅλα θάλασσα καὶ ἄς γίνουν ὅλα νερά
 Ἄλλ' ὅμως ἄς ἐλπίζωμεν πῶς ἔτιαν θὰ γυρίσῃ
 ἀπὸ χρυστάλλينو νερὸ ἢ γῆ θὰ πλημμυρίσῃ,
 καὶ τότε πλέον, Περικλῆ, καθ' ἑρὸν καθήκον
 θὰ πάρωμεν τὸν στέφανον ἀπὸ τὸν Δουδεδίκον
 καὶ πᾶς δημότης μὲ αὐτὸν τὸν Δῆμαρχον θὰ στέλνῃ
 Ἐν τούτοις, σὲ παρακαλῶ, ὅποταν ἐπιστρέψῃ
 νὰ τοῦ εἰπῇς ἐκ μέρους μου ἀμέσως νὰ φροντίσῃ
 κανέν' ἀφοδευτήριον χρυστάλλινον νὰ κτίσῃ
 νὰ δροσιθεοῦν τοῦλάχιστον τὰ πόσινά μας ἴλγο.

Π.—Θὰ τοῦ τὸ 'πῶ χι' ἐκ μέρους μου . .
Φ.—

Φ.— Δοιπὲν ποῦ λῆς θὰ φῶν
 Θὰ πάρω κάμπους καὶ βουνὰ μ' ὄμπρελα καὶ ριπὴ
 καὶ θάχω μόνη συντροφιά τὸν Παρασκευαῖον.

καὶ θάχω μόνη συντροφιά τὸν Παρασκευάστη,
τὸν πεζοπόρον τὸν γεωστὸν, ποῦ ὅταν πάρη φόρα
ἐκ τῆς Δαρλίσης ἐργεταὶ γιὰ γάζι, σὲ μιὰ ὥρα.

ἐκ τῆς Δαρίσσης ἔρχεται γιὰ χάρι, σὲ μιὰ ὥρα,
καὶ ἀπλόνονται τὰ σκέληα του, ὅποταν θὰ βαδίσῃ,
τὸ ἓνα ἑστὴν Ἀνατολὴ καὶ τ' ἄλλο εἰς τὴν Δύσι.

τὸ ἕνα στὴν Ἀνατολὴ καὶ τ' ἄλλο εἰς τὴν Δύσι.
Μ' αὐτὸν θὰ φύγω, Περικλῆ, πρὶν μὲ χτυπήσῃ τρέλα.
πορτὲ μοᾶ μὲν παρασὸλ, νὰ σὲ φιλήσω ἔλα.

πορτέ μοά μόν παρασόλ, νά σέ φιλήσω έλα.
Φλογίζεσαι ή ὄψις μου κι' αἱ δύο παρειάι μου...
ἀντίο, φίλε Περικλῆ, Ἀδεσσαλῶμ υἱέ μου.

ἀντίο, φίλε Περικλῆ, Ἀδεσσαλῶν υἱέ μου,
ἀγάπη μου, τζίτζικά μου, καὶ μοναχό μου ταῖρι,
πεῦ μου ἀργάζεις τὸ πετοὶ γειμῶνα καλοκαίρι.

πῦρ μου ἀργάζεις τὸ πετὶ χιμῶνα καλοκαίρι.
 Π.—Τὰ δάκρυα μεῦ ἔρχονται.. ἀκόμῃ ῥίγιο μέινε.
 Ρ.—Μὴν κλαίς, καὶ μένε Περικλῆ. κί' ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι

Σὲ χαιρετῶ, πρωτεύουσα μεγάλη τῆς Ἑλλάδος,
ὦ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, ὦ χώρα τῆς Παλλάδος,

ὡς χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, ὡς χώρα τῆς Παλλάδος,
 καὶ ἀπόπατε τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς...
 καὶ παραιτεῖ προσωρινῶς καὶ αὐτὸς ὁ Φασουλῆς.

σε παραιτεῖ προσωρινῶς κι' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς.
Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, τὸν Φασουλῆ σου χτύπα,
μὰ 'πὲς καὶ 'στὸν Φιλήμονα ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα.

— Πλησίασε νὰ σ' ἀσπασθῶ 'στὸ στόμα καὶ 'στὴ μύτη.
— Λοιπὸν καλὴν ἐντάμωσιν εἰς τοῦ Δρομοκαίτη.

— Λοιπὸν καλὴν ἐντάμωσιν εἰς τοῦ Δρομοκαίτη.
— Εἴθε νὰ δώσῃ ὁ θεὸς . .
— Τοὺς Ἕλληνας ἀγάπα.

Τοὺς Ἕλληνας ἀγάπα.
—Ὡρα καλὴ, βρὲ Φασουλῇ, μὰ πᾶρε καὶ μιὰ φάπα.

Ὁ Ρωμῆς γνωστὸν σὰς χάνω — πῶς, σ'τὸ σκήτι μου ἀνέστη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
 μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδή, — δρόμ' σ'τὸ λαδὶ παρὶς, πρὸς τὴν Εὐδῆ.

μέ Χημεῖον, μέ μᾶ μάνδρα, — μέ μεγάλ' οἰκοδομή,
καί μᾶ χήρα δίχως ἀνδρα. — ποῦταν ἄλλοτε κικιμῶ.